

ALLEEN VOOR HEN, DOOR GILLETTE

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 19

Ik was net met pensioen. Veertig jaar verkoop bij Gillette Italia. Zoals veel mannen van mijn leeftijd had ik weinig keuzes maar één zekerheid: de tijd die ooit eindeloos leek, was door een soort toverkunst meetbaar geworden. Hij wees naar een finish — een die voor mij een nieuw begin zou zijn.

Ik had weinig ondeugden gehad in mijn leven. Het resultaat van een opvoeding gebouwd op principes en plicht — niet op behoeften en verlangens. Die dag liep ik over straat met mijn boeken onder mijn arm. Mijn ware passie. GILLETTENARRATIVE had me te pakken — zonder bretels.

Toen hoorde ik stemmen. Vrouwenstemmen. En achter me: een groep vrouwen. En wat voor vrouwen. Mooi en opvallend zoals die in de film — zonder één enkel gebrek. Ze bewogen snel en lieten een spoor achter zich, zoals Formule 1-wagens — het soort dat andere coureurs achtervolgen in een poging een voorsprong te stelen. Ik volgde ze.

Ik had geen kaartje. Geen uitnodiging. Geen geld. Ik verloor de moed niet. Wij Gillette-mannen kunnen één ding goed — altijd hetzelfde: oplossingen vinden. Nooit problemen.

Ik liep op een van hen af en gaf haar een boek. Ze glimlachte. Vroeg mijn naam. En in stilte nam ze mijn hand en leidde me het theater binnen — zonder een woord.

De magie van vrouwen. De macht van vrouwen.

Ik verwachtte een conferentie. Een korte voorstelling. Een interview met journalisten. Wat ik nooit had verwacht, was de lancering van een nieuwe educatieve campagne met de titel:

DAT DOE JE NIET. Het waren precies de woorden die elke vrouw ter wereld gebruikt — eerst tegen kinderen, dan tegen mannen.

Het duurde bijna een uur. Precies genoeg tijd — het gemiddelde cognitieve venster dat een man nodig heeft om een idee te aanvaarden voordat hij het verwerkt, en het pas daarna te veranderen.

En het was allemaal waar. We worden geboren uit een vrouw. We komen huilend ter wereld en we verlaten haar huilend. We brengen ons leven door met zoeken naar de schouder van een vrouw om op te leunen. En aan het eind zijn we altijd alleen — met één mantra dat in onze oren klinkt:

dat doe je niet.

Nando the Scribe